

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וצריכא, דאי אשמועינן יחיד, משום דלא מפרסם חטאיה אבל צבור דמפרסם חטאיהו אימא לא ואי אשמועינן צבור, משום דנפיש זכותיהו אבל יחיד דלא אלימא זכותיה אימא לא, צריכא.	והיינו דרבי שמואל בר נחמני א"ר יונתן:											
מאי דכתיב: (שמואל ב' כג) נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הוקם על? נאם דוד בן ישי שהקים עולה של תשובה.	וא"ר שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן:											
כל העושה מצוה אחת בעולם הזה, מקדמתו והולכת לפניו לעולם הבא, שנאמר: (ישעיהו נח) והלך לפניך צדקך וכבוד ה' יאספך וכל העובר עבירה אחת, מלפתו ומוליכתו ליום הדין, שנאמר: (איוב ו) ילפתו ארחות דרכם וגו'.	רבי אלעזר:											
קשורה בו ככלב, שנאמר: (בראשית לט) ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה, לשכב אצלה - בעוה"ו, להיות עמה - בעוה"ב.	ריש לקיש:											
בואו ונחזיק טובה לאבותינו, שאלמלא הן לא חטאו - אנו לא באנו לעולם, שנאמר: (תהלים פב) אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם, חבלתם מעשיכם אכן כאדם תמותון וגו'.	למימרא, דאי לא חטאו לא הוו מולדו, והכתיב: (בראשית ט) ואתם פרו ורבנו עד סיני.											
בסיני נמי כתיב: (דברים ה) לך אמור להם שובו לכם לאהליכם	לשמחת עונה.											
והכתיב: (דברים ה) למען ייטב להם ולבניהם וגו'.	לאותן העומדים על הר סיני.											
מאי דכתיב: (בראשית ה) זה ספר תולדות אדם וגו'? וכי ספר היה לו לאדם הראשון? מלמד שהראה לו הקב"ה לאדם הראשון דור דור ודורשיו, דור דור וחכמיו, דור דור ופרנסיו, כיון שהגיע לדורו של ר"ע, שמח בתורתו ונתעצב במיתתו, אמר: (תהלים קלט) ולי מה יקר רעיך אל וגו'.	והאמר ר"ל:											
אין בן דוד בא עד שיכלו נשמות שבגוף, שנאמר: (ישעיהו נז) כי לא לעולם אריב ולא לנצח אקצוף כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשית.	וא"ר יוסי:											
לא תימא אנו לא באנו לעולם, אלא כמי שלא באנו לעולם.	למימרא, דאי לא חטאו לא הוו מייתי, והכתיב פרשת יבמות ופרשת נחלות											
על תנאי.	ומי כתיבי קראי על תנאי?											
אין	דהכי אמר רבי שמעון בן לקיש											
מאי דכתיב: (בראשית א) ויהי ערב ויהי בקר יום הששי? מלמד שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית, ואמר: אם מקבלין ישראל את התורה - מוטב, ואם לאו - אחזיר אתכם לתוהו ובוהו.	מיתבי:											
(דברים ה) מי יתן והיה לבכם זה להם - לבטל מהם מלאך המות א"א שכבר נגזרה גזרה, הא לא קיבלו ישראל את התורה אלא כדי שלא תהא אומה ולשון שולטת בהן, שנאמר: (דברים ה) למען ייטב להם ולבניהם עד עולם	הוא דאמר כי האי תנא											
לא קיבלו ישראל את התורה אלא כדי שלא יהא מלאך המות שולט בהן, שנאמר: (תהלים פב) אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם, חבלתם מעשיכם אכן כאדם תמותון.	דתניא, רבי יוסי:											
ורבי יוסי נמי הכתיב: למען ייטב להם ולבניהם עד עולם, טובה הוא דהויא, הא מיתה איכא	אמר לך: [רבי יוסי]											
כיון דליכא מיתה, אין לך טובה גדולה מזו.	ות"ק נמי הכתיב: אכן כאדם תמותון											
מאי מיתה? עניות	דאמר מר:											
ארבעה חשובים כמתים, אלו הן: עני, סומא, ומצורע, ומי שאין לו בנים.	עני, דכתיב: (שמות ד) כי מתו כל האנשים, ומאן נינהו? דתן ואבירם, ומי מתו? מיהו הווא אלא שירדו מנכסיהם											

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement- מימרא ♣ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof- ראיה
מקרא- key:	

עבודה זרה- לפני אידיהן		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
סומא, דכתיב: (איכה ג) במחשכים הושיבני כמתי עולם												ה.
מצורע, דכתיב: (במדבר יב) אל נא תהי כמת												ה.
ומי שאין לו בנים, דכתיב: (בראשית ל) הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי.												ה.
(ויקרא כו) אם בחקתי תלכו - אין אם אלא לשון תחנונים, וכן הוא אומר: (תהלים פא) לו עמי שומע לי וגו' כמעט איביהם אכניע, ואומר: (ישעיהו מח) לו הקשבת למצותי ויהי כנהר שלומך וגו' ויהי כחול זרעך וצאצאי מעיך וגו'.	תנו רבנן:											ה.
(דברים ה) מי יתן והיה לבבם זה להם - אמר להן משה לישראל: כפויי טובה בני כפויי טובה, בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא לישראל: מי יתן והיה לבבם זה להם, היה להם לומר: תן אתה.	תנו רבנן:											ה.
כפויי טובה, דכתיב: (במדבר כא) ונפשנו קצה בלחם הקלוקל												ה.
בני כפויי טובה, דכתיב: (בראשית ג) האשה אשר נתתה עמדי היא נתנה לי מן העץ ואוכל.												ה:
אף משה רבינו לא רמזה להן לישראל אלא לאחר ארבעים שנה, שנאמר: (דברים כט) ואולך אתכם במדבר ארבעים שנה, וכתוב: (דברים כט) ולא נתן ה' לכם לב וגו'.												ה:
ש"מ: לא קאי איניש אדעתיה דרביה עד ארבעין שנין.	רבה:											ה:
מאי דכתיב: (ישעיהו לב) אשריכם זורעי על כל מים משלחי רגל השור והחמור? אשריהם ישראל, בזמן שעוסקין בתורה ובגמילות חסדים - יצרם מסור בידם ואין הם מסורים ביד יצרם, שנאמר: אשריכם זורעי על כל מים, ואין זריעה אלא צדקה, שנאמר: (הושע י) זרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד, ואין מים אלא תורה, שנאמר (ישעיהו נה) הוי כל צמא לכו למים.	רבי יוחנן משום רבי בנאה:											ה:
משלחי רגל השור והחמור - תנא דבי אליהו: לעולם ישים אדם עצמו על דברי תורה כשור לעול וכחמור למשאו.	[תנא דבי אליהו]											ה:
ג' ימים אסור לשאת ולתת עמהם וכו'.												ה:
ומי בעינן כולי האי?												ה:
בארבעה פרקים בשנה, המוכר בהמה לחבירו צריך להודיעו אמה מכרתי לשחוט בתה מכרתי לשחוט, ואלו הן: עיו"ט האחרון של חג, עיו"ט הראשון של פסח, וערב עצרת, וערב ר"ה, וכדברי ר' יוסי הגלילי - אף ערב יו"ט בגליל	והתנן:											ה:
התם דלאכילה סגיא בחוד יומא, הכא דלהקרבה בעינן תלתא יומי.												ה:
ולהקרבה סגי בתלתא יומי?												ה:
שואלין בהלכות הפסח קודם הפסח שלשים יום	והתניא: [רבנן]											ה:
שתי שבתות	רשב"ג:											ה:
אנן דשכיחי מומין דפסלי אפילו בדוקין שבעין - בעינן תלתין יומין, אינהו דמחוסר אבר אית להו - בתלתא יומי סגי												ה:
מנין למחוסר אבר דאסור לבני נח? דכתיב: (בראשית ו) ומכל החי מכל בשר שנים מכל וגו', אמרה תורה: הבא בהמה שחיון ראשי אברים שלה.	דא"ר אלעזר:											ה:
האי מיבעי ליה למעוטי טריפה דלא												ה:
טריפה מלחיות זרע נפקא.												ה:
הניחא למאן דאמר: טריפה אינה יולדת, אלא למ"ד: טריפה יולדת, מאי איכא למימר?												ה: